

En Cisco i la Pona

Major o s'hi feien balles. Aleshores encara nosaltres, (ni ningú) no havíem cantat LA SARDANA; (1) i com la nostra dansa no es ballava gaire a Girona, calia aprofitar aquella ocasió, que sols es presentava dues o tres vegades l'any... Qué més? Oh Girona, tu ho saps bé lo que jo hi solia trobar en ton si, i que avui encara enyoro! En ton si jo hi trobava ta castissa i dolça parla, ta franca bonhomia, ta germanadó i noblesa!..

Jo no sé que ho fa, però aquí, a Barcelona, fent rares excepcions, no hi sé trobar senyors, aquí hi ha gent rica, mil·lionaris, però no hi han senyors. A Giròna si que n'hi han de senyors, com també els trobaríem en algunes altres ciutats de nostra Terra. I diguem-ho ara ben alt: el senyoriu no el fan ni els interessos ni les agalles; el fant l'educació, l'amabilitat, la finura de tracte, la proverbial franquesa. Aquest model de senyoriu el trobarem nosaltres a Girona, i encara avui hi verdegem els seus gentils plançons...

Totes aquestes frases de lloança que acabem d'evocar, son eixides del nostre cor, perquè som gironins i estimem tot lo que pertany a nostra bella ciutat, i ho tenim de dir per força; com per força en roser hi té de florir i perfumar la rosa.

I en prova d'aquest encert, ara mateix se ens presenta a la memòria una anècdota, que, per lo oportuna que és, l'anem a explicar sens mancar-hi una paraula.

Tots vosaltres sabeu, lectors amics, que el nostre poema LA VIDA AL CAMP, fou traduït en llengua alemanya pel savi catalanòfil En Joan Fastenrath quan encara no em coneixia ni sabia qui era jo (2). Aquest bon senyor s'enamorà d'un llibre de versos catalans, de flaire camperola i gironina, i el va empeltar a la sàbia llengua d'En Goethe, sense preocupar-se de l'heràldica literària del seu autor.

RAMÓN MASIFERN

(Continuarà)

(1) Nosaltres en aquells temps encara no havíem cantat LA SARDANA, però a Girona escriguerem LA FIRA DE FIGUERES, on ja s'hi encen la primera guspira de la inspiració; i sigui com sigui, fou el cas que, després rebrunir l'eco del nostre cant, la nostra dansa s'es anat aixamplant, aixamplant, per tot Catalunya, N. del A.)

Arribat l'autobús a l'hora acostumada i complerts els requisits d'arribada, s'entaula la conversa que segueix:

—Mira Cisco, tot el camí he estat pensant el mateix. Avui passaràs de llarg. Avui deixaràs sense notícies al Cisco.

Avui no faràs tart; i mentres tot això pensava, m'he trobat, com per art d'encantament, ja fora de l'autobús i de nassos aquí dintre. Però, el que es avui no faig tart perquè mira —i tot agafant els cistells va per fer mutis cosa que ho atura el Cisco amb les següents paraules. —

—Com: em deixes amb la canya sense peix? Sense cap nova? Apa Pona, sigues complacenta. Tant sols un parell o tres.

—T'en diré tres, però sense comentaris, eh?

—Vingan, sense comentaris.

—La primera.

Tot semblant una mosca morta bon xic prim, bastant altet, un xicot que ulleres porta fa de les seves sovintet. La serietat es el seu lema les Pepetas els seu flac; tivat sempre, dret d'esquena sens pretencions de cap mena per les festes ben mudat.

—Ai, ai, Pona, que el cap ja'm balla.

—Em dit sense comentaris. Va la segona.

Nom de bolet per mal nom porta el que es motiu d'aquestes ratlles. xicot prim, bastant be d'espallles no semblant pas cap mosca morta. Per una Quima es desvetlla i segons hem experimentat, cap obstacle se l'hi ha posat per executar els plans que porta, ja que molt atent ella es mostra prompte ens diran: NOU ESTAT.

—I que'm faràs patir, Pona.

—Amb quin sentit ho dius.

—En cap. Recorda't d'allò dels comentaris. Vinga l'altra.

D'una Quima el casament amb un senyor que es de fora va almenys a noranta al hora tal han dit molt formalment. Com que de tot n'hem esment ja quelcom notat havíem

però del cert també sabíem que a voltes s'ha d'ésser prudent.

—Ja ha madurat aquella de l'altra dia?

—Si, ja està. Ja te l'he dit, home.

—Ah... ja

—Escolta, ja saps que allà al poble ara surt un periòdic?

—Primeres noves. No'n sabia una paraula.

—Doncs si. I que fins ens hi fan sortir a nosaltres.

—Caramba. I quin nom porta.

—La Veu de Calonge.

—I enrahona molt?

—Pts, d'aquella manera. Ja veuràs, és petit encara. Pel que he sapigut, presparen un nombre extraordinari que sortirà el primer dia de Carnestoltes.

—I sur sovint aquest periòdic?

—El segon dissabte de cada mes. Però aquesta vegada l'adelanten uns dies perquè, caigui en aquestes festes.

—Es gaire voluminos?

—Com t'ho diré jo. Ja veuràs, d'alt i ample, no ho és tant com La Vanguardia, però de fulls en té alguns menys. Diuen que quan tindrà l'edat d'aquesta, serà més important encara. Segons tinc entés, aquest extraordinari constarà de cent planes.

—Com dius? No t'equivoques, Pona?

—Ara estic en un dubte. Vetaquí que no recordo del cert si son cent o deu.

—La diferència no es molta, no. Qüestió d'un zero.

—Diu que serà molt interessant. En lo que fa referència a la nostra secció, segons confidències, hi haurà un espetec d'endevinalles que tallarà l'aigua. Això m'ho han dit amb molta reserva, de manera que si ho vols dir als teus amics, pots fer-ho però no'ls digas qui t'ho ha dit.

—Celebro Pona el que m'has dit. Un periòdic al poble, l'enaltix. No hem de mirar si es més o menys ben escrit, el que cal veure, es el que representa. Aquests periòdics locals en forma de tribuna lliure, on donen cabuda a tots els pensaments escrits pels seus fills, tenen, de lloar-se protegir-se, ja que, en particular per la